25 Νοεμβρίου 2014

Άγιος Νεκτάριος: «Η ένωσις είναι αδύνατος »!

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Νεκτάριος Πενταπόλεως / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη

Στα τέσσερα προηγούμενα άρθρα δείξαμε ότι ο διενεργούμενος μεταξύ Ορθοδοξίας και Παπισμού διάλογος ουσιαστικά έχει οδηγηθεί σε αδιέξοδο και ότι τυχόν λύση στο αδιέξοδο δεν μπορεί παρά να αποτελεί εκτροπή από την αλήθεια της Ορθοδοξίας. Και αυτό, διότι από πλευράς Παπισμού δεν είναι δυνατόν να υπάρξει υποχώρηση στο καίριο ζήτημα της παπικής εξουσίας. Όχι μόνο επειδή κάτι τέτοιο θα σήμαινε κατάρρευση της αυτοκρατορίας του, αλλά και για τον πρόσθετο λόγο ότι η παπική εξουσία στον Ρωμαιοκαθολικισμό αποτελεί δόγμα πίστεως κατοχυρωμένο από τις δύο Συνόδους του Βατικανού, οι οποίες από αυτούς θεωρούνται Οικουμενικές και συνεπώς αλάθητες.

Τις διαπιστώσεις μας αυτές θα τις κατοχυρώσουμε σε τούτο το άρθρο και με τις οξυδερκέστατες αντίστοιχες επισημάνσεις του αγίου Νεκταρίου, όπως τις διατύπωσε στο επιστημονικότατο δίτομο έργο του «Μελέτη ιστορική περί των αιτίων του Σχίσματος», ο πρώτος τόμος του οποίου εκδόθηκε στην Αθήνα το έτος 1911. Σ αὐτὸ το σπουδαιότατο έργο ο Άγιος ανατέμνει εις βάθος το τραγικό σχίσμα μεταξύ Ανατολής και Δύσεως. Ένα σχίσμα που συντάραξε την Εκκλησία του Χριστού πριν από μία χιλιετία και εξακολουθεί να αποτελεί το φοβερότερο σκάνδαλο της ιστορίας του χριστιανισμού μέχρι σήμερα. Με εκπληκτική ευθυκρισία, ακλόνητη επι χειρηματολογία και αδιάσειστα ιστορικά στοιχεία ο άγιος Νεκτάριος απο δεικνύει ότι η μόνη ουσιαστική αιτία του Σχίσματος υπήρξαν

οι θρασύτατες αξιώσεις των παπών για απόλυτη κυριαρχική εξουσία πάνω στην Εκκλησία του Χριστού. Το Σχίσμα, λέει, είναι κάτι φρικτό: «Σχίσμα, θλιβερόν άκουσμα, λέξις δηλούσα αποδοκιμασίαν αδελφής εκκλησίας, χωρισμόν αδελφών μιας Εκκλησίας». Ποιές είναι οι αιτίες, ρωτάει ο Άγιος, που προκάλεσαν το σχίσμα μεταξύ των δύο Εκκλησιών και επί δέκα αιώνες κρατούν χωρισμένες αυτές που ήταν ομομήτριες αδελφές; Και άραγε δεν μπορούν να ξεπεραστούν αυτές οι αιτίες και να επέλθει η ένωση; Ο άγιος Νεκτάριος δεν γνωρίζει γλώσσα διπλωματίας. Απαντώντας ευθέως στο ερώτημα λέει ότι, εφόσον οι δύο πλευρές παραμένουν πιστές στις αρχές τους, «η ένωσις είναι αδύνατος»! Για να πραγματοποιηθεί ένωση είναι απαραίτητο κάποια από τις δύο να αρνηθεί τις βασικές αρχές της: η μεν παπική το Πρωτείο εξουσίας του πάπα, η δε Ορθόδοξη τις Οικουμενικές Συνόδους. Αυτό όμως σημαίνει ότι κάποια από τις δύο πρέπει να αρνηθεί τον ίδιο τον εαυτό της. Για τον ίδιο λόγο, τονίζει, είναι χωρίς σημασία οι παραχωρήσεις που κάνει η κάθε πλευρά στην άλλη. Το πρωτείο τιμής που προσφέρει η Ορθόδοξη Εκκλησία στον πάπα είναι άχρηστη παραχώρηση, διότι αυτό δεν έχει τη δύναμη να συγκρατήσει το οικοδόμημα της Παπικής Εκκλησίας. Και οι παραχωρήσεις που προσφέρει ο πάπας στην Ορθοδοξία, δηλαδή το να κρατάει αυτή τα δόγματά της, τα έθιμα και τις διατάξεις της, δεν θεωρούνται από την Ορθοδοξία παραχωρήσεις, αφού όλα αυτά είναι νόμιμα και βασίζονται στους Κανόνες της Εκκλησίας. Γι αὐτὸ όχι μόνο παραμένει πιστή σ αὐτά, αλλά και έχει την απαίτηση και ο ίδιος ο πάπας μαζί με τη Δυτική Εκκλησία να σκέφτονται όπως αυτή (η Ορθοδοξία) και να επανέλθουν μετανοημένοι κοντά της. Πηγή όλων των κακοδοξιών του Παπισμού θεωρεί ο Άγιος τις κυριαρχικές αξιώσεις των παπών, οι οποίες «χείρον πάσης αιρέσεως έβλαψαν την Εκκλησίαν»! Αυτές οι αξιώσεις περί Πρωτείου εξουσίας συνετέλεσαν ώστε να εξαπλωθεί και να παγιωθεί στη Δύση η αιρετική διδασκαλία περί δήθεν εκπορεύσεως του Αγίου Πνεύματος και εκ του Υιού, το λεγόμενο Φιλιόκβε (Filioque). Γι αὐτὸ και οι τυφλοί παπιστές της Ρώμης δεν δίσταζαν να χαρακτηρίζουν τους εκεί Ορθοδόξους ως οπαδούς της αιρέσεως του Νεστοριανισμού: «Οι αιρετικοί παπισταί έχραινον τους ορθοδόξους δυτικούς βλασφημίαις αιρέσεως νεστοριανής», σημειώνει ο Άγιος. Και το σημειώνει περίλυπος για το κατάντημά τους, που φθάνει στον παραλογισμό να υποστηρίζουν «ότι τέσσαρα και τέσσαρακάμνουσιν εννέα», όπως σημειώνουν εφημερίδες της εποχής. Ο άγιος Νεκτάριος συνέλαβε το πρόβλημα του Παπισμού στην ουσία του. Είχε ήδη διαπιστώσει το αποκορύφωμα της παπικής εκτροπής στην Α Σύνοδο του Βατικανού το έτος 1870. Γι αὐτὸ και με τη μελέτη του ανατρέπει πλήρως και εκ βάθρων αυτό που η Σύνοδος έφθασε να καθιερώσει για πρώτη φορά ως δόγμα πίστεως: το παπικό δηλαδή Πρωτείο και Αλάθητο. Τα λόγια του Αγίου είναι αυστηρά, αλλά δεν γράφει με εμπάθεια. Γράφει με πόνο και αγάπη. Δεν ψάχνει να ανακαλύψει πλάγιους δρόμους η απατηλά μοντέλα ενότητας. Η θέση του

κρυστάλλινη σαν τη ζωή του είναι σαφέστατη, ακριβής και απόλυτη: Κάτω από τις γνωστές και αμετακίνητες θέσεις των δύο πλευρών «η ένωσις είναι αδύνατος»!

«Ο ΣΩΤΗΡ» Τεύχος 2019 15-3-2011

Πηγές:thriskeftika.blogspot.gr – hristospanagia3.blogspot.gr